Juan Gomez Cazas, Ανάλυση της «Πλατφόρμας της Γενικής Ένωσης των Αναρχικών »

Κατηγορία: Αναρχική Θεωρία

Το κείμενο περιλαμβάνεται σε υποκεφάλαιο του βιβλίου «Historia de la FAI» του Juan Gomez Cazas.

Η «Πλατφόρμα» - ο ολοκληρωμένος τίτλος είναι «Πλατφόρμα της Γενικής Ένωσης των

Αναρχικών» - αποτελείται από μια εισαγωγή, ένα «Γενικό Τμήμα» αποτελούμενο από 8 σημεία, ένα «Εποικοδομητικό Τμήμα» και ένα «Οργανωτικό Τμήμα».

Η εισαγωγή που υπογράφει η ομάδα «Dielo Truda» (σ.σ.: «Εργατική Υπόθεση») μας προσφέρει μια γενική έκθεση όσον αφορά την «Πλατφόρμα», αρκετή για να αποκτήσει ο αναγνώστης μια πρώτη κατά προσέγγιση ιδέα. Το πρώτο σημείο καταδεικνύει το σημαντικό γεγονός ότι το αναρχικό κίνημα είναι αδύνατο και αναφέρεται στην ιστορία των κοινωνικών αγώνων όχι ως ένα σημαντικός παράγοντά του, αλλά ως μια περιθωριακή δύναμη, ένα μόνο επεισόδιο, παρά τον αναμφισβήτητα θετικό χαρακτήρα των αναρχικών ιδεών, παρά τη διαφάνεια και την ακεραιότητα των αναρχικών θέσεων κατά τη διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης και παρά

το σπουδαίο ηρωισμό και τις αναρίθμητες θυσίες των αναρχικών.

Η σκανδαλώδης αυτή αντίφαση ανάμεσα στο θετικό χαρακτήρα των ιδεών και τη μίζερη κατάσταση στην οποία βρίσκεται το ελευθεριακό κίνημα, βρίσκει την εξήγησή της, σύμφωνα με τους συγγραφείς της «Πλατφόρμας», σε μια σειρά αιτιών, η πιο σημαντική από τις οποίες είναι η απουσία οργανωτικών αρχών και μεθόδων.

Σε κάποιες χώρες, λένε οι ίδιοι, η ιδεολογία και οι δραστηριότητες του ελευθεριακού κινήματος έρχονται σε αντίφαση μεταξύ τους. Οι οργανώσεις στερούνται οράματος για το μέλλον και τείνουν να εξαφανίζονται ξαφνικά, χωρίς να αφήνουν ίχνη των δραστηριοτήτων τους.

Στην εισαγωγή του ντοκουμέντου (σ.σ.: της «Πλατφόρμας»), η δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται ο αναρχισμός χαρακτηρίζεται ως «γενική χρόνια αποδιοργάνωση», η οποία επικρατεί επί δεκαετίες και έχει τις ρίζες της σε μία λανθασμένη ερμηνεία των αρχών του ατομικισμού καθώς και στην απόρριψη κάθε είδους συλλογικής ευθύνης.

Ο αναρχισμός, σύμφωνα με την «Πλατφόρμα», δεν είναι μια όμορφη φαντασία, δεν είναι μια αφηρημένη φιλοσοφική αρχή, αλλά ένα κοινωνικό κίνημα των εργατικών τάξεων. Γι’ αυτό, πρέπει να ενοποιήσει τις δυνάμεις του σε μια σταθερή οργάνωση, ώστε να συμμετέχει ρεαλιστικά στον αγώνα των εργατικών τάξεων. Οι οπαδοί της «Πλατφόρμας» επικαλούνται την υποστήριξη θεωρητικών όπως ο Πιοτρ Κροπότκιν και ο Μιχαήλ Μπακούνιν, οι οποίοι δεν εναντιώθηκαν

ποτέ στην ιδέα μιας γενικής οργάνωσης των αναρχικών. Επισημαίνουν δε τη στάση του Μ. Μπακούνιν κατά τη διάρκεια της Α' Διεθνής, η οποία μας οδηγεί στο θεμελιώδες σημείο των επιχειρημάτων της «Πλατφόρμας».

Στα χρόνια της Ρωσικής Επανάστασης του 1917, η απουσία αναρχικής οργάνωσης ώθησε αρκετούς αναρχικούς στις γραμμές των Μπολσεβίκων. Επιπλέον, αρκετοί αγωνιστές παρέμεναν παθητικοί, κάτι που εξουδετέρωνε κάθε ταλέντο και ικανότητά τους. Στο σημείο αυτό, η «Πλατφόρμα» συγκεκριμενοποιεί τη βασική ιδέα του σχεδίου της: «Χρειαζόμασταν μια οργάνωση η οποία θα συσπείρωνε την πλειοψηφία των αγωνιστών μέσα στο κίνημα και θα συγκροτούσε μια γενική στρατηγική για ολόκληρο το κίνημα. Ήταν η στιγμή αυτή κατά την οποία μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε μια συλλογική μέθοδο οργάνωσης».

Στη συνέχεια, η «Πλατφόρμα» απορρίπτει ως θεωρητικά και πρακτικά ακατάλληλη την ιδέα της δημιουργίας μιας οργάνωσης βασισμένης στη «σύνθεση» των διαφόρων τάσεων του αναρχισμού. Μια τέτοια οργάνωση θα ήταν μόνο «ένα είδος μιας μηχανοποιημένης ένωσης μεμονωμένων αγωνιστών, οι οποίοι θα αντιμετώπιζαν τα προβλήματα του αναρχικού κινήματος ο κάθε ένας με το δικό του τρόπο, αδυνατώντας να αντικρίσουν την πραγματικότητα».

Η πλειοψηφία των αναρχικών αγωνιστών σε διεθνές επίπεδο, υποστήριξε την ιδέα της σύνθεσης των διαφόρων τάσεων. Οι αναρχικοί αυτοί απάντησαν στην «Πλατφόρμα» μέσω του Βολίν, του Σεμπαστιάν Φωρ - ενός σημαντικού Γάλλου θεωρητικού και εξαιρετικού δημόσιου ρήτορα - καθώς και των Φάμπρι, Μαλατέστα,

Μπερνέρι και πολλών άλλων. Οι ελευθεριακοί αυτοί υποστήριξαν μεν το είδος της οργάνωσης που περιγράφτηκε στην «Πλατφόρμα» - τοπικές ομάδες, οι οποίες αποδέχονται το συντονισμό μεταξύ τους ως οργανωτικό δεσμό ανάμεσά τους - απέρριψαν, όμως, την ιδεολογική και τακτική ενότητα, έτσι που η αξιοθαύμαστη ενεργητικότητά τους εξουδετερωνόταν στο όνομα της υπεράσπισης της αυτονομίας των ομάδων.

Και αυτό συνεχίζεται ακόμη σε μεγάλο βαθμό στο αναρχικό κίνημα της Γαλλίας και της Ιταλίας, όπου υπάρχουν αρκετές αναρχικές οργανώσεις και ρεύματα. Η FAI είναι ένα είδος οργάνωσης «σύνθεσης», αποτελούμενη από αρκετές ομάδες, τάσεις και άτομα, προσπαθώντας να γίνει μια συντονιστική οργάνωση. Η ιταλική FAI έκανε ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση το 1971, στο 10ο Συνέδριό της, όταν υιοθετήθηκε το «Σύμφωνο Συνδέσμου» («Pact Of Association»)

μέχρι το επόμενο συνέδριο, συμφωνώντας έτσι, για πρώτη φορά, σε ένα επίπεδο «συλλογικής υπευθυνότητας».

Το αναρχικό κίνημα είναι σημαντικό στη Γαλλία και την Ιταλία, αλλά το πρωταρχικό πρόβλημα και των δύο κινημάτων αυτών είναι ότι, παρά την ακατάπαυτη προπαγανδιστική δραστηριότητά τους, έχουν μια περιορισμένη σχέση με τα συνδικάτα. Ανέφερα πριν (σ.σ.: σε προηγούμενο κεφάλαιο του βιβλίου) τους λόγους για τους οποίους το διεθνές αναρχικό κίνημα βρίσκεται στην κατάσταση αυτή καθώς και τη δυσκολία του να επανακτήσει την επίδρασή του στο εργατικό κίνημα, το οποίο ελέγχεται τώρα από εξουσιαστικές σοσιαλιστικές τάσεις. Οι τάσεις αυτές υποστήριξαν τον εθνικό ιμπεριαλισμό που ξεκίνησε στην Ευρώπη το 1875, μέσω του οποίου προτιμήθηκαν οι αρκετά συγκεντρωτικές, ιεραρχικές, μαζικές οργανώσεις αντί των

ομοσπονδιακών ιδεών οι οποίες υποστηρίζονταν μέχρι τότε από το εργατικό κίνημα, ιδέες που μέχρι τότε υπερασπίζονταν από το εργατικό κίνημα. Η εμφάνιση στην Ευρώπη των νέων αντικειμενικών συνθηκών από το 1945, με την πτώση της εθνικο-ιμπεριαλιστικής πίεσης, πρέπει να ευνοήσει την επανεμφάνιση των συνδικαλιστικών επαναστατικών τάσεων και την εκ νέου εισαγωγή του αναρχισμού στο εργατικό κίνημα.

Ο σκοπός των «πλατφορμιστών» ήταν να αντιδράσουν στην ήττα των αναρχικών κατά την Επανάσταση του 1917. Ήθελαν οι αναρχικές οργανώσεις να αποκτήσουν ένα επίπεδο αποτελεσματικότητας και, πράγματι, οι Ιταλοί προσπαθούν να το επιτύχουν αυτό με την Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία FAI) , ειδικότερα ανάμεσα στις ομάδες των νέων αναρχικών, οι οποίοι ίσως κατευθύνονται προς το Μαρξισμό και

δραστηριοποιούμενοι, ειδικά, στο εργατικό κίνημα. Ο ιταλικός αναρχισμός κινείται προς την κατεύθυνση της «συλλογικής υπευθυνότητας» σε εθνικό επίπεδο. Η «Πλατφόρμα» διαβεβαιώνει ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός δεν επιλύει το οργανωτικό πρόβλημα του αναρχισμού, γιατί δεν δίνει προτεραιότητα σ' αυτό, αλλά νοιάζεται μόνο και μόνο για τη διείσδυση στα συνδικάτα και με αυτό λίγα πράγματα μπορούν να γίνουν στο εργατικό κίνημα, εκτός εάν δημιουργηθεί πρώτα μια αναρχική οργάνωση.

Ο απόψεις τους (σ.σ.: των «πλατφορμιστών») γίνονται ξεκάθαρες και περισσότερο αμφιλεγόμενες στο επόμενο Τμήμα (σ.σ.: του ντοκουμέντου της «Πλατφόρμας»). Ο θεμελιώδης στόχος της Γενικής Ένωσης Αναρχικών, υποδηλώνεται στην «Πλατφόρμα», πρέπει να είναι η προετοιμασία των εργατών και αγροτών για την κοινωνική επανάσταση. Μιλούν για την

αναγκαιότητα μιας συγκεκριμένης αναρχικής παιδείας η οποία λειτουργεί προς δυο κατευθύνσεις: η μία αυτή της επιλογής και συσπείρωσης της επαναστατικών εργατικών και αγροτικών δυνάμεων στη βάση μιας αναρχικής θεώρησης (ειδική αναρχική κομμουνιστική οργάνωση) και η άλλη αυτή της οργάνωσης των επαναστατημένων εργατών και αγροτών στην οικονομική βάση της παραγωγής και κατανάλωσης.

Αργότερα, διαβεβαιώνεται ότι «η ηγετική θέση της αναρχικής ιδεολογίας σημαίνει απλώς θεωρητική αναρχική κατεύθυνση των διαφόρων γεγονότων», διαβεβαιώνοντας, επίσης, ότι ο πρωταρχικός τους στόχος είναι να βοηθήσουν τις μάζες να κινητοποιηθούν προς την κοινωνική επανάσταση. Ωστόσο, δηλώνουν τότε: «Αυτή η θεωρητικά κινούμενη δύναμη μπορεί να εκφραστεί μέσω μιας συλλογικότητας ειδικά

συγκροτημένης από τις μάζες. Τα οργανωμένα αναρχικά στοιχεία αποτελούν αυτή τη συλλογικότητα (ως την κατευθυντήρια μειοψηφία)». Η αντίληψη αυτή της «Πλατφόρμας» βρίσκεται υπό συνεχή επίθεση: οι αναρχικοί κρατούν για τον εαυτό τους το ρόλο της «ηγετικής πρωτοπορίας», παρόμοιο με αυτό που έκανε το Κόμμα των Μπολσεβίκων στη Ρωσία. Η «Πλατφόρμα» περιέχει μια ανηλεή ανάλυση των δραστηριοτήτων των Μπολσεβίκων στη Ρωσία, αλλά έχει επηρεαστεί, κατά κάποιο τρόπο, από την αποτελεσματικότητα του Λένιν.

Η «Πλατφόρμα» δεν αποποιείται τον αναρχοσυνδικαλισμό, αλλά ισχυρίζεται ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός μπορεί να λειτουργήσει μόνο ως μέρος μιας αυστηρά οργανωμένης συλλογικότητας, της Γενικής Ένωσης Αναρχικών», της οποίας οι τρεις γενικές οργανωτικές αρχές είναι:

1) Θεωρητική ενότητα μεταξύ όλων των ατόμων και οργανώσεων που ανήκουν στη Γενική Ένωση. Όλες οι δραστηριότητες της Ένωσης πρέπει να είναι σε τέλεια συμφωνία με τις ιδεολογικές της αρχές. (Είναι κατανοητό το γιατί οι αναρχικοί απέρριψαν αυτό το είδος θεωρητικής μονολιθικότητας, η οποία αντιφάσκει με τον αναρχισμό και τον αναρχοσυνδικαλισμό).

2) Τακτική ενότητα ή συλλογική μέθοδος δράσης: «Μια κοινή τακτική γραμμή έχει καθοριστική σημασία για την ύπαρξη της οργάνωσης και όλου του κινήματος» (για να αποφευχθεί η πολλαπλότητα και, κατά καιρούς, ο αντιφατικός χαρακτήρας των διαφορετικών δραστηριοτήτων).

3) Συλλογική υπευθυνότητα: «Η επαναστατική κοινωνική και πολιτική ζωή βαθιά συλλογικές από την ίδια τη φύση τους. Η κοινωνική επαναστατική δράση δεν μπορεί να βασίζεται στην απομονωμένη υπευθυνότητα ενός και μόνο αγωνιστή». (Συμφωνώ. Αν και το άτομο είναι η βάση όλων, αυτό μπορεί να λειτουργήσει μόνο σε ένα συλλογικό κοινωνικό περιβάλλον).

Το ακόλουθο απόσπασμα, επίσης, είναι επικίνδυνα διφορούμενο: «Το εκτελεστικό όργανο του γενικού αναρχικού κινήματος – η Αναρχική Ένωση – αντιτίθεται στον ατομικισμό και δίνει έμφαση στην αρχή της συλλογικής υπευθυνότητας» - εννοώντας το ότι η Ένωση θα είναι υπεύθυνη για την επαναστατική και πολιτική δραστηριότητα κάθε ενός από τα μέλη της και κάθε ένα από τα μέλη της θα είναι υπεύθυνο για την επαναστατική και πολιτική δραστηριότητα όλης της Ένωσης. (Ο Μαλατέστα, συγκεκριμένα,

επιτέθηκε στην αντίληψη αυτή. Αναρωτήθηκε εάν με την πρόταση αυτή της «Πλατφόρμας» υπήρχε πρόθεση να εναρμονιστούν οι ελεύθερες δραστηριότητες των ατόμων με την ανάγκη συνεργασίας η οποία θα ικανοποιούσε τη συνείδηση και την πρωτοβουλία των μελών των αναρχικών οργανώσεων. Ο ίδιος απάντησε αρνητικά).

Η «Πλατφόρμα» είναι, επίσης, διφορούμενη σε άλλα μέρη του Οργανωτικού της Τμήματος. Ο Λουίτζι Φάμπρι αναγνωρίζει την ανάγκη της δημιουργίας μιας αποτελεσματικής αναρχικής οργάνωσης ως θετικού στόχου, αλλά επιτέθηκε στην αντίληψη για ένα ταξικό σχέδιο καθώς και στη βαθύτερη τάση περί ηγεσίας της Γενικής Ένωσης Αναρχικών και στην ιδέα της Εκτελεστικής Επιτροπής.

Το ντοκουμέντο της «Πλατφόρμας» τελειώνει με αυτά τα λόγια: «Μόνο με αυτό τον τρόπο, η Γενική Ένωση θα είναι ικανή να εκπληρώσει την ιδεολογική και ιστορική της αποστολή στην κοινωνική επανάσταση των εργατών, όντας η οργανωμένη πρωτοπορία στην πορεία προς τη χειραφέτηση» (G.Geritto, σελ. 291-292) (1). Η πραγματικότητα είναι, λέει ο Φάμπρι, ότι η «Πλατφόρμα» μιλά για μια «ηγετική κατάσταση» ή για μια «ηγετική λειτουργία» των αναρχικών στο εργατικό κίνημα που οδηγεί στο επόμενο βήμα: οι αναρχικοί πρέπει να δημιουργήσουν ένα είδος κάστας αρχηγών μέσα στο εργατικό κίνημα, παρόμοιους με αυτούς των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Δυτικής Ευρώπης και των ΗΠΑ και του Μπολσεβίκικου Κόμματος στη Ρωσία. Αυτό θα μπορούσε να ήταν μια περισσότερο ή λιγότερο δικτατορία πάνω στο προλεταριάτο, μη αναρχικής ή ακόμα μη ελευθεριακής τάσης. Μια αντίφαση όρων. Ο Φάμπρι παραδέχεται ότι η «Πλατφόρμα» εξειδικεύει το ότι «η ασκούμενη καθοδήγηση περιορίζεται στην επίδραση των

ιδεών», αλλά «…η πρόταση της “Πλατφόρμας” είναι μπερδεμένη: αυτό που πρέπει να φοβόμαστε είναι ότι η καθοδήγηση αυτή των ιδεών ίσως γίνει καθοδήγηση στην πράξη, ένας αντι-αναρχικός διαχωρισμός μεταξύ μιας μειονότητας αρχηγών και της πλειοψηφίας των μαζών. Οι μάζες θα είχαν το τέλειο δικαίωμα να δυσπιστήσουν με τους αρχηγούς, παρά τις διαμαρτυρίες αυτών που προσπαθούν να τις καθοδηγήσουν σχεδόν ως ένα στρατιωτικά διατεταγμένο στρατηγείο». (G.Geritto, σελ. 323) (2).

Συμπερασματικά, πρέπει να σημειώσω ότι τα ζητήματα που ήγειρε η «Πλατφόρμα» είχαν ελάχιστη επίπτωση στον ισπανικό αναρχισμό. Μια παρόμοια κατάσταση είχε αναπτυχθεί προηγουμένως, όταν η Ισπανία δεν επηρεαζόταν από τέτοιες καταστάσεις οι οποίες βοήθησαν στο να προσδώσουν στον ευρωπαϊκό αναρχισμό τη

σημερινή του φυσιογνωμία και κατάσταση. Εξαιτίας της απομόνωσης και της βαλκανιοποίησής της (Balkanizacion), η χώρα ευνόησε τη διατήρηση του αναρχισμού στον αυθεντικό του χαρακτήρα. Τα προβλήματα της Ισπανίας ήσαν διαφορετικά από αυτά με τα οποία ασχολείτο το αναρχικό κίνημα άλλων χωρών της ηπείρου.

Έγινε συχνός λόγος για τον αναρχοσυνδικαλισμό στην πορεία του διαλόγου για την «Πλατφόρμα». Ωστόσο, οι συμμετέχοντες στο διάλογο αυτό - Λατίνοι, όπως ο Φάμπρι, ο Φωρ και ο Μαλατέστα - δεν έκαναν ποτέ οποιαδήποτε αναφορά στον Ισπανικό αναρχοσυνδικαλισμό, παρά μόνο σε α&#

Ωστόσο, οι συμμετέχοντες στο διάλογο αυτό - Λατίνοι, όπως ο Φάμπρι, ο Φωρ και ο Μαλατέστα

- δεν έκαναν ποτέ οποιαδήποτε αναφορά στον Ισπανικό αναρχοσυνδικαλισμό, παρά μόνο σε αυτόν της Γερμανίας, της Ρωσίας και της Λατινικής Αμερικής, ειδικά της Αργεντινής. Αυτό, εκ πρώτης όψεως, ίσως φαίνεται έκπληξη, αλλά είναι το λιγότερο κατανοητό, αν σκεφτεί κανείς ότι ο ισπανικός αναρχισμός ήταν και είναι διαφορετικός από αυτόν των άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Το πρόβλημα στην Ισπανία δεν ήταν η πραγματοποίηση μιας αποτελεσματικότητας σαν και αυτή που ορίζεται στην «Πλατφόρμα», η οποία θα μπορούσε να συγκριθεί με την αποτελεσματικότητα των μπολσεβίκικων κομμάτων: η μπολσεβίκικη επιρροή, κομμουνιστική στην Ισπανία, δεν υπήρχε καν αυτή την εποχή παρά το ξέσπασμα της Ρωσικής Επανάστασης. Ούτε ο ισπανικός αναρχισμός ασχολείτο με μάταιες και άκαρπες θεωρίες από τη θέση της απομόνωσης που βρισκόταν και έξω από το εργατικό κίνημα, όπως γινόταν αλλού στην Ευρώπη. Δεν ενδιαφερόταν να βελτιώσει την καθαρότητα και την ουσία του δόγματος,

επειδή, από την εποχή που η Α' Διεθνής ήρθε πρώτα στην Ισπανία, ο αναρχισμός θυσίασε εντελώς τις προσωπικές του ιδιοτροπίες για χάρη μιας σπουδαίας συλλογικής δουλειάς στην καρδιά του εργατικού κινήματος.

Για να ανακεφαλαιώσουμε, ο ισπανικός αναρχισμός δεν ασχολήθηκε με ένα μίγμα ρευμάτων από διαφορετικές φιλοσοφικές σχολές ούτε με το πώς θα κερδίσει επιρροή στο εργατικό κίνημα. Ο ισπανικός αναρχισμός δεν ενδιαφέρθηκε για το πώς θα διατηρήσει και αυξήσει την επιρροή αυτή, γιατί την είχε ήδη από τότε που η Α' Διεθνής έφτασε πρώτα στην Ισπανία. Γι' αυτό, η «Πλατφόρμα» ελάχιστα άγγιξε τον ισπανικό αναρχισμό και, όπως θα δούμε, ελάχιστα επηρέασε τις δραστηριότητές του.

Ο Χουάν Μανουέλ Μολίνα (3), γραμματέας κάποια στιγμή των Ισπανόφωνων Αναρχικών Ομάδων στη Γαλλία, μου έγραψε για το ζήτημα αυτό στις 31 Δεκέμβρη 1975:

«Η Πλατφόρμα του Αρσίνοφ και των άλλων Ρώσων αναρχικών είχε πολύ μικρή επιρροή στο εξόριστο κίνημα ή σε αυτό στο εσωτερικό της χώρας. Ελάχιστους υποστηρικτές. Γνωρίζεις πόσο ριζοσπάστες γίναμε τότε, αντιμετωπίζοντας με επιφυλάξεις οποιαδήποτε τροποποίηση ή αναθεώρηση. Η «Πλατφόρμα» ήταν μια προσπάθεια ανανέωσης, στο να δοθεί ένας ευρύτερος χαρακτήρας και ικανότητα στο διεθνές αναρχικό κίνημα, υπό το φως των εμπειριών της Ρωσικής Επανάστασης, ειδικά της Ουκρανίας. Σήμερα, με τις εμπειρίες που ήδη έχουμε, μου φαίνεται ότι δεν εκτιμήθηκαν επαρκώς οι προσπάθειές τους».

Σημειώσεις:

1. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί εδώ το βιβλίο του Ιταλού, Gino Gerrito, Il ruolo della organizazione anarchica (Ο ρόλος της αναρχικής οργάνωσης) εκδ. RIL, Catania, 1973.

2. Από τον ίδιο συγγραφέα και το ίδιο βιβλίο. Να πούμε, επίσης, ότι η μετάφραση στην ισπανική γλώσσα του βιβλίου του Gino Gerrito, Il ruolo della organizazione anarchica, έγινε κατευθείαν από την ιταλική, με το κείμενο της «Πλατφόρμας» ως βάση.

3. Χουάν Μανουέλ Μολίνα.

* Το παραπάνω κείμενο περιλαμβάνεται σε υποκεφάλαιο του βιβλίου «Historia de la FAI» του Juan Gomez Cazas, το οποίο επανεκδόθηκε το 2002 στην Ισπανία από το αρχείο «Anselmo Lorenzo». Η αρχική μετάφραση έγινε από τα

ισπανικά, αλά, στην πορεία, εξαιτίας κάποιων προβλημάτων που προέκυψαν, οι διορθώσεις και η τελική μορφή του κειμένου έγιναν σε αντιδιαστολή με την αγγλική έκδοση. Η έκδοση αυτή κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο Black Rose Books του Μόντρεαλ του Καναδά, το 1986, σε μετάφραση Άμπυ Μπλουστάϊν και με τον τίτλο «Anarchist organisation. The History of the FAI» («Αναρχική Οργάνωση. Η ιστορία της FAI»).

** Η ζωή δράση του Χουάν Γκομέζ Κάζας δεν μπορεί να ειδωθεί ξεχωριστά από αυτή του γενικότερου ισπανικού αναρχικού κινήματος. Από παιδί ακόμα επηρεάστηκε από τις συνδικαλιστικές ιδέες του πατέρα του με τον οποίο πήγαινε σε συνελεύσεις συνδικάτων. Ήταν μόνο 15 χρόνων όταν άρχισε η Ισπανική Επανάσταση, στις 18 Ιούλη 1936 και στα χρόνια που ακολούθησαν συμμετείχε στην αναδιοργάνωση και στο υπόγειο κίνημα. Το 1947

συνελήφθη όταν επέστρεφε στην Ισπανία από ένα συνέδριο της CNT στην εξορία και καταδικάστηκε σε 30 χρόνια φυλάκιση από στρατοδικείο, με την κατηγορία ότι ανήκε σε παράνομη οργάνωση. Η φυλακή υπήρξε πραγματικό πανεπιστήμιο γι' αυτόν, αφού στα 15 χρόνια που εξέτισε έμαθε αγγλικά, γερμανικά και ρωσικά, ενώ έγραψε και βιβλία τη συγγραφή των οποίων συνέχισε και μετά την αποφυλάκισή του. Έγραψε και δημοσίευσε, επίσης, αρκετές μπροσούρες και κείμενα και μετέφρασε αρκετά βιβλία στα ισπανικά, όπως το «Moly Dick» του Χέρμαν Μέλβιλλ. Ήταν εθνικός γραμματέας της CNT το 1976 και το 1985 και συνέχισε μέχρι το τέλος της ζωής του να είναι ενεργός στα ελευθεριακό κίνημα.

Μετάφραση "Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης".